

89. En timme för sent

1. En gång uti barndomens dagar
lät min moder en käring mig spå
Det hon spådde, jag bittert beklagar,
har jag sett i uppfyllelse gå
Denna käring, med käpp och med krycka,
hade ärligen bålet förtjänt
ty hon spådde: "All jordlivets lycka
skall han finna en timma för sent"

2. Min onkel var en bland de rika
- ja, han liknade ej sin nevö! -
men hoppet det skulle mig svika,
när han lade sig ned för att dö
Testamente han ville uppsätta,
mig till arving' han hade nog men't
Men juristen, som skulle det förrätta,
han och jag kom - en timme för sent

3. Jag ett ämbete skulle se'n söka
och till slut det sig slumpade så,
att jag ödmjukast ryggen fick kröka,
bugande för herr Statrådet gå
Och han svarade vänligt: »Min herre,
ni har ämbetet ärligt förtjänt
Men beklagar, min själ, att dess värre
Ni har kommit - en timme för sent"

4. Mitt hjärta det brann av en låga
för en tös, som var rik och var skön
När till sist jag bekände min plåga,
hon mig svara', den älskliga mön;
»Du med tröghet är rikligt begåvad,
förr du borde mig sagt vad du men't
Det var dumt - ty nu är jag förlovad
Du har kommit - en timme för sent"

5. När ifrån denna jämmerdalen
själen svingar sig glad uti sinn
fram till porten till himlasalen,
jag befarar jag ej kommer in
Ty där är det nog »lapp uppå luckan»,
himplens fröjd är mig även förmen't
Och jag finner med sorg och med suckan
at jag kom dit - en timme för sent

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 89/